

12 Απριλίου, 1991

[ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΔΑΣΟΣ ΙΑΚΩΒΙΔΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 588/90).

5 Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο — Αίτηση για επαναφορά προσφυγής μετά από απόρριψή της από το Δικαστήριο ως εγκαταλειφθείσας — Εξουσία του Δικαστηρίου είναι διακριτικής μορφής — Υιοθέτηση αρχών που καθορίστηκαν στις Α.Ε. 429 και 430 Νίκος Ρούσος και άλλος v. Δημοκρατίας (1985) 3 Α.Α.Δ.119.

Ο αιτητής μέσω του δικηγόρου του ζήτησε με αίτησή του την επαναφορά της προσφυγής του μετά από απόρριψή της ως εγκαταλειφθείσας.

10 Το Ανώτατο Δικαστήριο, εκδίδοντας διάταγμα για επαναφορά της προσφυγής, αποφάσισε ότι:

15 (1) Σύμφωνα με τις αρχές που καθορίστηκαν στις Α.Ε. 429 και 430 Νίκος Ρούσος και άλλος v. Δημοκρατίας (1985) 3 Α.Α.Δ. 119 από την Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου αν η προσφυγή δεν έχει στην πραγματικότητα εγκαταλειφθεί πρέπει να επαναφερθεί, η δε επαναφορά της είναι θέμα που εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου που έχει επιληφθεί της προσφυγής.

20 (2) Σύμφωνα με τον Κανονισμό 18 του Διαδικαστικού Κανονισμού του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου του 1962, οι Θεσμοί Πολιτικής δικονομίας στην έκταση που η εφαρμογή τους συνάδει με τη φύση του δικαστικού ελέγχου που ασκείται βάσει της αναθεωρητικής διαδικασίας εφαρμόζονται κατ' αναλογία στην πρωτόδικη διαδικασία προσφυγών.

(3) Η δικαιοδοσία για έκδοση των αιτούμενων διαταγμάτων

είναι δεδομένη και έχει πηγή την συμφυή εξουσία του Δικαστηρίου καθώς και τη Δ. 33, Θ.5 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας-Βάσει του Κανονισμού 18 του Διαδικαστικού Κανονισμού του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου ισχύει η Δ. 33, Θ.5 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας.

5

(4) Με βάση τα γεγονότα που επικαλείται ο αιτητής στην παρούσα αίτηση κρίνεται ότι ο αιτητής δεν είχε πρόθεση να εγκαταλείψει την προσφυγή του.

Εκδίδεται διάταγμα ως η αίτηση.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

10

Ρούσος και άλλος ν. Δημοκρατίας (1985) 3 Α.Α.Δ. 119.

Τσίγκης ν. Δημοκρατίας (1984) 3 Α.Α.Δ. 1262.

Αίτηση.

Αίτηση για διάταγμα του Δικαστηρίου που να διατάσσει την επαναφορά της προσφυγής η οποία είχε απορριφθεί ως εγκαταλειφθείσα.

15

Μ. Ιωάννου, για τον αιτητή.

Καμία εμφάνιση για τους καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

Ο Δικαστής κ. Πογιατζής ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση.

20

ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ: Το μοναδικό θέμα που καλούμαι να αποφασίσω στο παρόν στάδιο της υπόθεσης αφορά την εξουσία του Δικαστηρίου να διατάξει την επαναφορά της προσφυγής την οποία είχε νωρίτερα απορρίψει κάτω από τις συνθήκες της παρούσας υπόθεσης, οι οποίες, σε συντομία, έχουν ως εξής:

25

Την καταχώρηση της προσφυγής που έγινε στις 31 Ιουλίου 1990 ακολούθησε η συνήθης διαδικασία. Στις 21 Νοεμβρίου 1990, μετά την καταχώρηση της Ένστασης από τους Καθ' ων η Αίτηση, το Δικαστήριο εξέδωσε οδηγίες για

30

5 την καταχώρηση της γραπτής αγόρευσης του Αιτητή μέχρι τις 20 Δεκεμβρίου 1990. Στις 13 Φεβρουαρίου 1991 στις 9.15 π.μ. η υπόθεση ήταν ορισμένη ενώπιον του Δικαστηρίου για την έκδοση περαιτέρω οδηγιών. Μεταξύ των
10 ωρών 9.45 και 10.45 π.μ. η υπόθεση εφωνήθη επανειλημμένα αλλά σε αντίθεση με το δικηγόρο των Καθ' ων η Αίτηση, ούτε ο Αιτητής ούτε ο δικηγόρος του εμφανίστηκαν στο Δικαστήριο. Η γραπτή αγόρευση του Αιτητή δε βρισκόταν στο φάκελο της υπόθεσης. Η παράλειψη του Αιτητή να
15 συμμορφωθεί με τις οδηγίες του Δικαστηρίου ημερομηνίας 21 Νοεμβρίου 1990 και κυρίως η παράλειψη του να εμφανιστεί ενώπιον του Δικαστηρίου, οδήγησαν το Δικαστήριο στο συμπέρασμα ότι ο Αιτητής εγκατέλειψε την προσφυγή του με αποτέλεσμα να απορρίψει την προσφυγή χωρίς να εξετάσει την ουσία της.

Στις 19 Φεβρουαρίου 1991 ο Αιτητής καταχώρησε την-παρούσα αίτηση με την οποία ζητά την ακόλουθη θεραπεία:

20 "Α. Διάταγμα του Δικαστηρίου διατάττον την επαναφοράν της υπό τον ως άνω αριθμό και τίτλον αιτήσεως.

25 Β. Διάταγμα του Δικαστηρίου δια του οποίου να ακυρούται και/ή παραμερίζεται η υπ' αυτού εκδοθείσα απόφασις δια απόρριψιν της υπό τον ως άνω αριθμόν κα τίτλον αιτήσεως".

Τα γεγονότα πάνω στα οποία στηρίζεται η αίτηση περιέχονται σε τέσσερις ένορκες δηλώσεις που έχουν καταχωρηθεί και είναι, σε συντομία, τα εξής:

30 Ο Αιτητής στη δική του ένορκη δήλωση λέγει ότι ουδέποτε είχε πρόθεση να εγκαταλείψει την προσφυγή του ούτε έδωσε ποτέ στο δικηγόρο του οδηγίες για εγκατάλειψη της προσφυγής του. Ο δικηγόρος του Αιτητή λέγει στη δική του ένορκη δήλωση ότι ετοίμασε έγκαιρα τη γραπτή αγόρευση εκ μέρους του Αιτητή και την απέστειλε για κα-

ταχώρηση σε δικηγορικό γραφείο στη Λευκωσία που είναι το γραφείο επίδοσής του και ότι από αβλεψία της υπαλλήλου του γραφείου εκείνου η γραπτή αγόρευση παραδόθηκε στο Πρωτοκολλητήριο στις 12 Φεβρουαρίου 1991, με αποτέλεσμα να μη βρίσκεται στο φάκελο της υπόθεσης ενώπιον του Δικαστηρίου στις 13 Φεβρουαρίου 1991. Στην ίδια ένορκη δήλωση αναφέρεται ακόμα ότι στις 12 Φεβρουαρίου 1991 είχε ο ίδιος τηλεφωνική επικοινωνία με τη Μαρία Θρασυβούλου, δικηγόρο στο γραφείο επίδοσής του στη Λευκωσία, η οποία ανέλαβε να εμφανιστεί εκ μέρους του ενώπιον του Δικαστηρίου στις 13 Φεβρουαρίου 1991, αλλά δεν εμφανίστηκε επειδή αναζήτησε και δε βρήκε στο Δικαστήριο το δικηγόρο των Καθ' ων η Αίτηση. Στις δικές τους ένορκες δηλώσεις η δικηγόρος Μαρία Θρασυβούλου και η Σοφούλα Πισιάρα, υπάλληλος στο γραφείο επίδοσης του Αιτητή στη Λευκωσία, επιβεβαίωσαν τους ισχυρισμούς της ένορκης δήλωσης του δικηγόρου του Αιτητή.

Ο δικηγόρος των καθ' ων η Αίτηση δεν έφερε ένσταση στην έκδοση των διαταγμάτων που επιδιώκει ο Αιτητής και δεν έλαβε μέρος στην περαιτέρω διαδικασία αυτής της αίτησης.

Η αίτηση βασίζεται στους Κανονισμούς αρ. 18, 19 και 20(1)(2) του Διαδικαστικού Κανονισμού του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου του 1962, στους Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας Δ.33 θ.1, Δ.17 θ.14, Δ.26 θ.13,15, Δ.57, Δ.64 θ.1,2, Δ.48 θ.1,2,9 και στην πρακτική και συμψηφή εξουσία του Δικαστηρίου.

Θα πρέπει να λεχθεί ότι οι Διαταγές 17, 26, 57 και 64 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας καθώς και ο Κανονισμός 20 του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου δεν έχουν εφαρμογή στην παρούσα υπόθεση.

Στις Αναθεωρητικές Εφέσεις αρ. 429 και 430 Νίκος Ρούσος και άλλος ν. Δημοκρατίας (1985) 3 Α.Α.Δ. 119, η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου-

(α) αποφάσισε ότι η απόφαση ενός Δικαστή του Ανω-

5 τάτου Δικαστηρίου στην άσκηση της αναθεωρητικής του δικαιοδοσίας σύμφωνα με το άρθρο 11(2) του περί Απονομής της Δικαιοσύνης (Ποικίλοι Διατάξεις) Νόμου του 1964 (Νόμος 33 του 1964), με την οποία απορρίπτεται προσφυγή για το λόγο ότι θεωρείται εκ πρώτης όψεως ότι έχει εγκαταλειφθεί από τον Αιτητή, δε συνιστά τελική διαταγή εναντίον της οποίας χωρεί έφεση ενώπιον της Ολομέλειας του Δικαστηρίου·

10 (β) υιοθέτησε την απόφαση στην υπόθεση *Παναγιώτης Τσίγκης ν. Δημοκρατίας* (1984) 3 Α.Α.Δ. 1262, στην οποία είχε αποφασιστεί ότι προσφυγή κάτω από το άρθρο 146 του Συντάγματος, η οποία έχει θεωρηθεί ότι έχει εγκαταλειφθεί και κατ' ακολουθία έχει απορριφθεί, πρέπει να επαναφερθεί αν δεν έχει στην πραγματικότητα εγκαταλειφθεί, ώστε το Δικαστήριο να προχωρήσει στην εκδίκαση της σύμφωνα με το άρθρο 146 και ιδιαίτερα την παράγραφο 4, και ότι η επαναφορά της είναι θέμα που εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου που έχει επιληφθεί της προσφυγής αυτής· και

20 (γ) υπέδειξε ότι η πιο πάνω προσέγγιση είναι σύμφωνη με τις αρχές που διέπουν την ακύρωση απόφασης που εκδίδεται σε αστικές υποθέσεις στις περιπτώσεις που ένας από τους διαδίκους δεν εμφανίζεται στο Δικαστήριο κατά την εκδίκαση της αγωγής, και εξέφρασε την άποψη ότι ως

25 αποτέλεσμα του Κανονισμού 18* του Διαδικαστικού Κανονισμού του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου του 1962, οι Θεσμοί Πολιτικής Δικονομίας και οι αρχές αυτές εφαρμόζονται κατ' αναλογία στην πρωτόδικη διαδικασία προσφυγών κάτω από το άρθρο 146 του Συντάγματος,

30 αλλά μόνο στην έκταση που η εφαρμογή τους συνάδει με

* Ο κατά την ημέραν της εκδόσεως του παρόντος Κανονισμού ισχύων εν τη Δημοκρατία περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικός Κανονισμός θα εφαρμόζεται τηρουμένων των αναλογιών και εφ' όσον οι περιστασεις επιτρέπουν τούτο, εις πάσαν διαδικασίαν ενώπιον του Δικαστηρίου, εκτός εάν άλλως προβλέπεται εις τον παρόντα Κανονισμόν η εκτός εάν το Δικαστήριο ή Δικαστής άλλως ήθελεν ορίσει."

τη φύση του δικαστικού ελέγχου που ασκείται με βάση την αναθεωρητική δικαιοδοσία του Δικαστηρίου, πρωτόδικη και κατ' έφεση, κάτω από το άρθρο 146 του Συντάγματος και το άρθρο 11(2) του Νόμου αρ. 33 του 1964. Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου επεσήμανε επί του προκειμένου την ανακριτική φύση του δικαστικού αυτού ελέγχου.

5

Με γνώμονα τις αρχές που καθορίστηκαν στην υπόθεση *Νίκος Ρούσος* (ανωτέρω), η δικαιοδοσία του Δικαστηρίου αυτού να εκδώσει τα αιτούμενα διατάγματα είναι δεδομένη και πηγή έχει τη συμφυή εξουσία του Δικαστηρίου καθώς και τη Δ.33 θ.5 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας. Η εξουσία του Δικαστηρίου επί του προκειμένου είναι διακριτικής μορφής και το βασικό ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί είναι κατά πόσο τα γεγονότα που επικαλείται ο Αιτητής στην παρούσα υπόθεση οδηγούν στο συμπέρασμα ότι ο Αιτητής δεν έχει στην πραγματικότητα εγκαταλείψει την προσφυγή του όπως δικαιολογημένα το Δικαστήριο, εκ πρώτης όψεως, είχε συμπεράνει με βάση τα τότε ενώπιον του στοιχεία. Η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι εξ αντικειμένου θετική. Προβάλλει ως εκ τούτου επιτακτική η εκτέλεση του καθήκοντος της εκδίκασης της προσφυγής στην ουσία της σύμφωνα με το άρθρο 146 του Συντάγματος, προϋπόθεση της οποίας είναι η επαναφορά της προσφυγής. Εκδίδεται, ως εκ τούτου, διάταγμα ως η αίτηση. Η προσφυγή ορίζεται για οδηγίες στις 10 Μαΐου 1991, η ώρα 9.15 π.μ. Ο Πρωτοκολλητής να ειδοποιήσει σχετικά το δικηγόρο των καθ' ων η αίτηση. Δεν εκδίδεται οποιαδήποτε διαταγή αναφορικά με τα έξοδα.

10

15

20

25

Διαταγή για επαναφορά.